



**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 106. Argumentum nonagesimum sextum. Ex eo quòd eandem
assertionem nostram tradant illustriores Concionatores, Ascericique
Scriptores omnes, vel ferè omnes.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

hem, doloremque non esse sincera. Etenim si interna illorum pœnitentia foret vera . . . fieri non posset, quin pœnitentia interna externè prorumperet in opera; quemadmodùm fieri nequit, ut arboris radix vivida sit, & tempore suo nec fructus, nec folia proferat. Hinc colligendum, quòd languor, quem hodie videre est in parte longè maxima Christianorum, ne verbum quidem correptionis, nec asperitatem ullam pro enormibus peccatis suis sustinentium, non deriveret è naturali corporis agridudine, verùm è deficiente spiritu pœnitentiæ. . . . Et quia affectu suis adhuc peccatis latenter alligantur, & adhaerescunt, ea propter semper recidunt, eademque (absq̃e sincera illorum renuntiatione, & emenda) consistuntur peccata. Sicque in peccatis suis semper perseverant, contrahentesque inveteratam mali consuetudinem, sanari nequeunt.

1175 Hinc Confessarii plerique, languorem istum considerantes, veriti ne congruam pœnitentiam non experient, blandulè illos habent, exlemque pœnitentiam injungunt, rati melius esse illos exigua cum pœnitentia ad purgatorium mittere, quàm cum magna (quam adimoleuri non essent) ad infernum. Atque eo pacto videmus, quòd hujusmodi peccatores in sua hærescant peccandi libertate, vitæque dissolutione. Obdurescunt itaque, & impudentiores evadunt, quàm Gentiles. Est proinde quòd hujusmodi Confessarii sibi caveant, ne alienorùm (ut monet Tridentinum) peccatorum participes efficiantur.

1176 Quàm frequentes numerare est Confessarios, quorum ista est in extremis vitæ querela, dum conscientie remorsu & angore torquentur, supremo Judici omnium, quas audierunt, confessionem jam jam reddituri sunt rationem; idèdque pertimescunt se ob aliena damnandos peccata, quorum coram Deo fortassè participes facti sunt. Quippe confessiones excipere, Deique vices in dijudicandis inscrutabilibus hominum conscientis agere, res est formidinis & periculo plena. Hoc est quod non paucos haud modicæ eruditionis, bonæque conscientie viros ab excipiendis deterrit confessionibus, ob magnam artis illius periculum. Nam quia pars maxima venientium ad confessionem ritè non sunt dispositi, ob defectum contritionis, firmique propositi emendationis, idcirco metuunt, ne indispositos absolvant. Hactenus Religiosus ille piissimus, virtuteque, zelo, atque exemplari vita clarissimus.

CAPUT CVI.

Argumentum nonagesimum sextum.

Ex eo quòd eandem assertionem nostram tradant illustriores Concionatores, Asceticique Scriptores omnes, vel ferè omnes.

1177 Magnum veritatis argumentum est communis Sapientum consensus; siquidem communis consensus videtur mihi naturæ vox, ait Philosophus 1. Topic. Quodque omnes, aut quamplures sentiunt, id falsum esse non est putandum. Idem in lib. de divin. per somnia. Denique quod apud multos unum invenitur, non est erratum, sed traditum. Tertullianus lib. de prescript. c. 28. Communis igitur consensus illustriorum verbi Dei Præconum, Scriptorumque Asceticorum eum tot sapientissimis Theologis suprâ laudatis, cumque Sanctis passim omnibus, antiquis & novissimis, quorum etiam in superioribus testimonia exhibita sunt, magnum profectò est assertæ veritatis argumentum.

1178 Illustriores porrò Concionatores passim omnes Tom. III.

assertioni nostræ consentire prorum esset demonstrare, verbatim adductis eorum testimoniis, pro assertione nostrâ expressissimis. Sed quia hoc nimis prolixum foret, designare sufficere loca, in quibus ea facilè quisque reperiet. Videri ergo possunt Franciscus Labata in Magno suo Concion. Apparatu to. 2. verbo *recidivatio*. Antonius Caignet, S. Theol. Doctor, in Anno suo Pastoralis p. 2. conc. in Domin. 3. Quadrag. Joannes le Jeune, corpore cæcus, sed mente illuminatissimus, Missionarius verè Apostolicus, in administrando Pœnitentiæ Sacramento exercitatissimus (qui innumeras Deo lucrificavit animas) in suo Oratorii Missionario, seu Concionibus in Adventum & Quadages. p. 1. in preliminaribus monitis ad Curatos juniors. Et ibidem conc. 10. Jacobus Biroat, S. Theol. Doctor, Confiliarius & Concionator Regius, Ordinis Cluniacensis, to. 1. Concion. in Quadrag. conc. in fer. 2. post Domin. 3. Quadrag. Nicolaus Divionensis in suo Pharaone reprobato conc. 17. Claudius de la Colombiere to. 3. conc. 63. Volpiere, S. Theol. Doctor, to. 1. conc. 19. Et passim alii.

Scriptores quoque Asceticos eidem assertioni nostræ calculum suum passim adicere, constat ex Thoma Cantipratano, & Ludovico Granatenfi proximè referendis, Florentio Harlemiensi, Carthusiano, in l. interipto, *Via vita, sive Liber spiritualis, instruens quomodo Christianus*, &c. Paulo Zehentner in promontorio matæ spei §. 1. Authore libri, *Discours de pietè*, ferm. 17. in Octav. Corp. Christi, Platelio in libello, cui titulus, *Revue de l'homme interieur*, c. 5. §. 6. Hayneuse, Nouët, Craffet, le Maître, &c. in suis Meditationibus, dum de recidivis agunt. In finitios alios omitto.

CAPUT CVII.

Argumentum nonagesimum septimum.

Specialiter ex Cantipratano, & Ludovico Granatenfi.

1180 Thomas Cantiprat., Episcopi Camerac. Suffraganeus, l. 2. de Apibus c. 30. §. 9. suo exemplo declarat, Confessarios difficiles esse debere in absolute consuetudinariis impartienda. Refert namque peccatorem ad se cum Pastore suo venisse, ut à peccatis absolveretur, maximè à peccato molitiei, quâ se fedè pollucere solitus erat. Sed quòd difficulter adduci potuerit, ad ipsum absolute donandum: eò quòd aliàs à similibus pollutionibus ipsum non semel absolvisset, impositâ pœnitentiâ salvari; & nihilominus recidisset. Quòd tamen victus importunis precibus Pastoris, ipsum absolverit, hæc conditione, acceptâ à peccatore, quòd si rursus relaberetur, divina ipsum justitia mox puniret. Sic absolutus, statim ad vomitum rediit; sed divinæ justitiæ illicò vindictam sensit, auditus ingeminasse, *vindicta Dei super me, vindicta Dei super me*. Quibus in verbis, infelicem animam in manus demonis expulit. *Quem (inquit) cum ad Diocesanum Episcopum mittere vellem, quasi gravius affligendum, à Sacerdote rogatus sum, ut tali conditione absolverem pœnitentem, ut flexis genibus coram nobis rogares Dominum, ut si postmodum recidivares in scelere, eum mox vindicta divina punires. Consensit ego conditioni; & heu mihi misero quòd consensit! Mox ille flexit genua, vindictam in se recidivantem precatus est. Absolvi eum (audistis quàm difficulter) recessit gaudens. Sed feriâ 3. post sanctum Pascha, instigante diabolo passus est recidivam; moxque horrificè clamans, vindicta Dei super me, vindicta Dei super me (ut mihi postea Sacerdos retulit) amarissimâ morte multatus est.*